

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 44 2020, nummers 903 – 923 vrijdag 27 november 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	6
Omgevingsrecht	8
Wabo	8
8.40- en 8.42-AMvB's.....	11
Waterwet.....	11
Ambtenarenrecht.....	11

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	13
Bestuursrecht overig.....	15
Noodverordening COVID-19	15
Vreemdelingenrecht.....	17
Unieburgers	17
Visum.....	18
Asiel.....	19
Richtlijnen en verordeningen	23
Vreemdelingenbewaring	26
Procesrecht.....	28

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 903

MK ABRS, 25-11-2020, 202000584/1/A3

burgemeester van Vlaardingen.

Awb 1:3 lid 1

BESLUIT. WAARSCHUWING. I.c. doet zich geen uitzonderingssituatie voor waarin een informele waarschuwing gelijkgesteld moet worden met een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

Brief waarbij de burgemeester [appellant] een schriftelijke waarschuwing heeft gegeven. [...]

3. [appellant] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat de waarschuwing moet worden gelijkgesteld met een besluit. [...]

4. Zoals ook volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 2 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1449](#), is een waarschuwing in beginsel geen besluit. Dit kan anders zijn als het gaat om een op een wettelijk voorschrift gebaseerde waarschuwing die een voorwaarde is voor het toepassen van een sanctiebevoegdheid. De Gemeentewet en de APV kennen de burgemeester geen bevoegdheid toe om de in de brief van 11 oktober 2018 gegeven waarschuwing op te leggen. Deze informele waarschuwing is ook niet op een beleidsregel gebaseerd. Met partijen is de Afdeling van oordeel dat de waarschuwing geen besluit is.

5. De vraag is vervolgens of de waarschuwing gelijkgesteld moet worden met een besluit. De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat deze vraag ontkennend moet worden beantwoord. Zij overweegt daartoe het volgende.

Anders dan over een op een wettelijk voorschrift gebaseerde waarschuwing is overwogen onder 4, kan een op een beleidsregel gebaseerde of informele waarschuwing, zoals overwogen in de uitspraak van de Afdeling van 24 oktober 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3484](#), geen besluit zijn in de zin van artikel 1:3 van de Awb, zodat daartegen in zoverre geen rechtsmiddelen kunnen worden aangewend. Er zijn situaties waarin op beleidsregels gebaseerde waarschuwingen of informele waarschuwingen voor de rechtsbescherming met een besluit moeten worden gelijkgesteld, zodat zij wel in rechte kunnen worden bestreden. Die situaties doen zich voor als de alternatieve route om een rechterlijk oordeel over die waarschuwingen te krijgen onevenredig bezwarend of afwezig is (vergelijk de conclusie van Widdershoven van 24 januari 2018, onderdeel 5.13). Geen van de in de conclusie genoemde situaties doet zich hier voor. De waarschuwing betreft geen concretisering van een wettelijke norm die alleen in rechte aan de orde kan worden gesteld door het riskeren van een bestraffende bestuurlijke sanctie. Ook gaat het hier niet om een uitsluiting van een aanbestedingsprocedure. Evenmin is volgens de Afdeling sprake van een waarschuwing met zodanig langdurige gevolgen dat [appellant] deze niet meer effectief kan bestrijden. Dit laatste licht de Afdeling als volgt toe.

Ingevolge artikel 151d, tweede lid, van de Gemeentewet moet de burgemeester voordat hij een last onder bestuursdwang of een last onder dwangsom wegens overtreding van de in het eerste lid bedoelde zorgplicht oplegt, nagaan of de ernstige en herhaaldelijke

hinder redelijkerwijs niet op een andere geschikte wijze kan worden tegengegaan. In de memorie van toelichting bij dit artikel (Kamerstukken II 2014/15, 34 007, nr. 7, blz. 6 en 8) wordt een waarschuwing genoemd als voorbeeld van een andere geschikte wijze. De waarschuwing heeft in dit geval het gewenste effect gehad. Ter zitting heeft de burgemeester namelijk meegedeeld dat daarna geen klachten meer zijn binnengekomen. Ter zitting heeft de burgemeester aangevoerd dat de waarschuwing geen noodzakelijke voorwaarde voor het opleggen van een last onder dwangsom was, omdat al op allerlei andere manieren was geprobeerd om de hinder tegen te gaan. Los daarvan zijn eventuele negatieve gevolgen van de waarschuwing voor [appellant] in tijd beperkt. De burgemeester heeft ter zitting toegelicht dat de waarschuwing slechts in de nabije toekomst gelding heeft. In dit kader heeft hij verklaard dat het traject van de aanpak van woonoverlast ten aanzien van een woning opnieuw wordt opgestart, als pas ongeveer twee of drie jaar na de waarschuwing weer een nieuwe melding van overlast wordt gedaan. De burgemeester zal dan vanwege een schending van de zorgplicht uit artikel 2.94, eerste lid, van de APV geen last onder dwangsom opleggen, omdat de hinder dan niet herhaaldelijk heeft plaatsgevonden. Er zal opnieuw eerst een waarschuwing worden gegeven of een andere geschikte wijze worden aangewend om de hinder tegen te gaan, aldus de toelichting van de burgemeester. Daarmee is naar het oordeel van de Afdeling verzekerd dat de waarschuwing geen zodanig langdurige gevolgen heeft dat [appellant] deze niet meer effectief kan bestrijden.

Gelet op het voorgaande is de conclusie dat zich geen uitzonderingssituatie voordoet waarin een informele waarschuwing gelijkgesteld moet worden met een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2816](#)

JnB2020, 904

MK ABRS, 25-11-2020, 201908310/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Awb 4:6

HERHAALDE AANVRAAG. Het is gebruikelijk dat een vuurwerkverkoopvergunning slechts voor een bepaalde tijd van maximaal vijf jaren wordt verleend. I.c. besloeg de eerste aanvraag van [appellant] een eerder tijdvak dan het tijdvak waarop de tweede aanvraag betrekking heeft. De aanvragen kunnen dan ook niet als gelijke aanvragen worden aangemerkt. Het beoogde rechtsgevolg van de twee aanvragen verschilt en is niet in essentie gelijk.

Besluit waarbij het college een aanvraag van [appellant] om een vuurwerkverkoopvergunning op grond van de Algemene Plaatselijke Verordening voor de gemeente Den Haag heeft afgewezen. [...]

4. [appellant] betoogt dat de rechtbank het in stand laten van de rechtsgevolgen van het besluit van 5 november 2018 niet heeft gemotiveerd. Zij heeft niet onderbouwd waarom zij meent dat geen sprake is van nieuwe feiten of omstandigheden, terwijl [appellant], de bezwarencommissie en aanvankelijk ook het college in het besluit op bezwaar stelden dat

daarvan wél sprake was gelet op het verschillende tijdvak en de verschillende duur van de aanvraag. [...]

4.1. Voor het antwoord op de vraag of artikel 4:6 van de Awb van toepassing is, dient te worden vastgesteld of het hier een herhaalde aanvraag betreft. Wil er van een herhaalde aanvraag sprake zijn, dan dient het te gaan om een gelijke aanvraag door dezelfde aanvrager aan hetzelfde bestuursorgaan dat eerder op dezelfde rechtsgrondslag een afwijzende beschikking heeft genomen. Bij een herhaalde aanvraag moet het gaan om een aanvraag tot het in het leven roepen van hetzelfde rechtsgevolg als waarop de eerdere aanvraag zag.

De Afdeling stelt vast dat het gebruikelijk is dat een vuurwerkverkoopvergunning slechts voor een bepaalde tijd van maximaal vijf jaren wordt verleend en dat de eerste aanvraag van [appellant] een eerder tijdvak besloeg dan het tijdvak waarop de tweede aanvraag betrekking heeft. Naar het oordeel van de Afdeling kunnen de aanvragen dan ook niet als gelijke aanvragen worden aangemerkt. Het beoogde rechtsgevolg van de twee aanvragen verschilt en is - anders dan de rechtbank heeft overwogen - niet in essentie gelijk. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 4 september 2003, [ECLI:NL:RVS:2003:AJ3278](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/ECR/NL/RVS/2003/AJ3278).

Gelet op het vorenstaande heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat met de tweede aanvraag sprake was van een gelijke aanvraag en daarmee van een herhaalde aanvraag als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb. De rechtbank had de rechtsgevolgen van het door haar vernietigde besluit van 5 november 2018 dan ook niet om deze reden in stand mogen laten.

Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2803](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/ECR/NL/RVS/2020/2803)

JnB2020, 905

Rechtbank Rotterdam, 19-11-2020, ROT 19/4836

heffingsambtenaar van de gemeente Nissewaard, verweerder.

Awb 7:15 lid 1

Besluit proceskosten bestuursrecht (hierna: Bpb) 1 aanhef en onder b

Wet waardering onroerende zaken (hierna: WOZ)

PROCESKOSTEN. DESKUNDIGE. I.c. is de deskundigheid van de door eiser ingeschakelde taxateur voldoende aannemelijk gemaakt. Inschrijving als registertaxateur is daarvoor geen vereiste.

WOZ-beschikking. [...]

2. Eiser kan zich niet verenigen met de door verweerder voor de bezwaarfase toegekende proceskostenvergoeding, voorzover daarin vergoeding van het taxatierapport is uitgebleven. Volgens eiser moet dat vergoed worden, en wel voor een bedrag van € 128,26 (2 uur tegen een uurtarief van € 53,- en in totaal € 22,26 aan BTW). [...]

5. In de Awb en het Bpb wordt niet gedefinieerd wat het begrip "deskundige" inhoudt. De rechtbank ziet het aldus, dat iemand als zodanig gezien kan worden als de opdrachtgever – gezien de feiten en omstandigheden zoals die bestonden ten tijde van de inschakeling – vanuit mocht gaan dat betrokkene een relevante bijdrage zou leveren aan een voor hem gunstige beantwoording door verweerder van een voor de uitkomst van

het geschil mogelijk relevante vraag (vergelijk uitspraken [ECLI:NL:CRVB:2005:AT4323](#), [ECLI:NL:CRVB:2009:BH3891](#), [ECLI:NL:CBB:2011:BR3066](#) en [ECLI:NL:RVS:2008:BD8351](#)). Indien een deskundige een rapport aan een belanghebbende heeft uitgebracht dat zijn standpunt over een geschilpunt in de bezwaarprocedure ondersteunt, mag aan toekenning van een vergoeding voor de kosten van dat rapport niet de eis worden gesteld dat het een bijdrage heeft geleverd aan de beslissing van verweerder over dat geschilpunt (vergelijk uitspraken [ECLI:NL:HR:2012:BY2770](#) en [ECLI:NL:HR:2012:BY4617](#)). Of een ingebracht (taxatie)rapport als een deskundigenrapport kan worden aangemerkt, is niet aan de hand van algemene richtsnoeren te beoordelen. Als ondergrens heeft te gelden dat het is opgesteld door een ter zake deskundige, hier dus een geregistreerd taxateur, of in ieder geval onder zijn verantwoordelijkheid, waarvan uit de medeondertekening van het rapport moet blijken. Eisen aan vormgeving en omvang van het rapport zijn echter niet te stellen (vergelijk Gerechtshof 's-Hertogenbosch, [ECLI:NL:GHSHE:2018:4638](#)).

6. De taxatie is uitgevoerd door [naam taxateur 1] en uitgewerkt door [naam taxateur 2] MSc en is door hen ondertekend op 14 juni 2019. Ter zitting heeft eiser naar voren gebracht [naam taxateur 2] is afgestudeerd aan de Greenwich University voor Real Estate and Facilities en dat hij in het bezit is van een WOZ diploma met nummer [nummer diploma] en is al 11 jaar werkzaam in het vak. Daarmee is zijn deskundigheid voldoende aannemelijk gemaakt. Inschrijving als registertaxateur, zoals verweerder dat bepleit, is daarvoor geen vereiste. Eiser mocht er dus vanuit gaan dat [naam taxateur 2] een relevante bijdrage aan deze procedure zou leveren die voor hem gunstig kon zijn. Dat het taxatierapport kwalitatief onder de maat zou zijn is door verweerder verder niet onderbouwd. De rechtbank heeft dat, marginaal toetsend, zelf ook niet kunnen vaststellen. Dat er verschil van mening bestaat over bepaalde onderdelen van het rapport, de taxateur enkel de negatieve elementen van de onroerende zaak benoemt en af gaat op wat eiser zou hebben verteld over de onroerende zaak maakt, afgezien van de vraag of dat inderdaad zo is, nog niet dat daarmee het taxatierapport als kwalitatief onder de maat moet worden geacht. De enkele omstandigheid dat de taxatie is uitgevoerd door een taxateur die in dienst is van de gemachtigde van eiser betekent niet dat aan de juistheid van de taxatie getwijfeld moet worden, behoudens, niet gestelde of gebleken, bijzondere omstandigheden. Eiser heeft de kosten voor het taxatierapport dan ook in redelijkheid gemaakt. Wat verweerder aan zijn uitspraak op bezwaar ten grondslag heeft gelegd en verder naar voren heeft gebracht, doet niets aan deze conclusie af.

7. Het beroep van eiser is gegrond. [...]

[ECLI:NL:RBROT:2020:10236](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2020, 906

Voorzieningenrechter rechtbank Noord-Nederland, 18-11-2020 (publ. 20-11-2020), LEE 20/3196

burgemeester van de gemeente Waadhoeke, verweerder.

Opiumwet 11a, 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. VOORBEREIDINGSHANDELINGEN.

BEVOEGDHEID. Verweerder is bevoegd over te gaan tot sluiting woning en loods voor twaalf maanden. Grote hoeveelheden goederen zijn aangetroffen die bestemd kunnen worden voor de hennepcultuur. Aannemelijk dat verzoekers wisten of ernstige redenen hadden om te vermoeden dat de voorhanden voorwerpen bestemd waren voor het beroeps- of bedrijfsmatig of grootschalig opzetten van een hennepplantage. Verwijzing naar ABRS 26-02-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:617](#).

[...] last onder bestuursdwang [...], inhoudende dat de woning en de loods op het adres [...] voor een periode van twaalf maanden worden gesloten.

[...] 4.2. In de uitspraak van 26 februari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:617](#), heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) het volgende overwogen: [...]

[...] 5.1. De voorzieningenrechter overweegt dat er in de loods en in de woning grote hoeveelheden goederen zijn aangetroffen (zie onder 2) die bestemd kunnen worden voor de hennepcultuur. Gezien het gebruikte karakter van een deel van de goederen, is het aannemelijk dat die goederen eerder voor hennepcultuur zijn gebruikt.

5.2. De hoeveelheid goederen en de loods zijn daarnaast zo groot dat hiermee de kweek van meer dan 200 hennepplanten mogelijk is.

5.3. Zoals ter zitting is besproken, is vastgesteld is dat in de meterkast van de woning de loodjes zijn verwijderd. Dit is recent gebeurd, gezien het feit dat de netbeheerder in mei 2020 nieuwe loodjes heeft aangebracht. Daarnaast zijn onder meer (zie 2) hennepgruis en hennep toppen aangetroffen. Dit tezamen maakt aannemelijk dat op het adres kort geleden activiteiten in verband met hennepcultuur hebben plaatsgevonden. Tevens maakt dit aannemelijk dat verzoekers wisten of ernstige redenen hadden om te vermoeden dat de voorhanden voorwerpen bestemd waren voor het beroeps- of bedrijfsmatig of grootschalig opzetten van een hennepplantage.

5.4. Gezien het voorgaande, afgezet tegen de hierboven aangehaalde overwegingen van de AbRS, oordeelt de voorzieningenrechter dat verweerder bevoegd is tot sluiting over te gaan. Deze bevoegdheid betreft niet alleen de loods maar ook de woning. Gezien de in de woning aangetroffen goederen en de omstandigheid dat de loods vanuit de woning van elektriciteit wordt voorzien, is aannemelijk dat de woning en de loods in samenhang gebruikt zijn voor het voorhanden hebben in de zin van artikel 11a van de Opiumwet.

[...]

[ECLI:NL:RBNNE:2020:3934](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 907

MK ABRS, 25-11-2020, 202000141/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, 2.10 lid 1
Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II artikel 1, lid 2 aanhef en onder b

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. MEETREGELS BESTEMMINGSPLAN. PEIL.

Uitleg begrip 'peil' in de planregels. Afdeling sluit in dit geval, nu het bestemmingsplan daarover niets anders heeft geregeld, aan bij de jurisprudentie over de soortgelijke meetregel in artikel 1, tweede lid, aanhef en onder b, van Bijlage II van het Besluit omgevingsrecht.

[...] bij besluit van 14 juli 2017 heeft [...] aan [appellant] een omgevingsvergunning verleend voor het verhogen van de tuinmuur en het vergroten van het terras aan de achterzijde van de woning [...].

Bij besluit van 9 januari 2018 heeft [...] het besluit van 14 juli 2017 gedeeltelijk herroepen, alsnog geweigerd omgevingsvergunning te verlenen voor het verhogen van de tuinmuur en het besluit van 14 juli 2017 voor het overige in stand gelaten.

[...] 4.2. [...] Op grond van artikel 2.3 van de planregels wordt de bouwhoogte van een bouwwerk gemeten vanaf het peil tot aan het hoogste punt van een bouwwerk. Op grond van artikel 1.53, onder d, is 'peil' de gemiddelde hoogte van het aansluitende afgewerkte maaiveld. Voor de vraag hoe het begrip 'peil' moet worden uitgelegd sluit de Afdeling, nu het bestemmingsplan daarover niets anders heeft geregeld, in dit geval aan bij de jurisprudentie over de soortgelijke meetregel in artikel 1, tweede lid, aanhef en onder b, van Bijlage II van het Besluit omgevingsrecht. Daarover heeft de Afdeling (onder meer in de uitspraak van 21 augustus 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2811](#)) overwogen dat gezien deze meetregel de hoogte moet worden gemeten vanaf het aan het bouwwerk aansluitend afgewerkt terrein. Zoals ook blijkt uit de nota van toelichting (Stb. 2010, 143, blz. 138), gaat het om de staat van het direct aan het bouwwerk aansluitend terrein zoals dat na voltooiing van de bouw is afgewerkt. Op deze hoofdregel bestaat één uitzondering. Die geldt in de situatie dat aangebrachte plaatselijke ophogingen of verdiepingen aan de voet van het bouwwerk niet bij het verdere verloop van het terrein passen en niet noodzakelijk zijn voor de bouw van het bouwwerk. In dat geval moeten die ophogingen of verdiepingen buiten beschouwing worden gelaten bij de bepaling van de hoogte van het bouwwerk. Zoals de Afdeling in haar uitspraak van 29 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1736](#), heeft overwogen is deze aanvulling blijkens de toelichting toegevoegd om ongewenste omzeiling van de hoofdregel te voorkomen. Te denken valt bijvoorbeeld aan het aanleggen van een kunstmatige plaatselijke ophoging, uitsluitend met het oog op verhoogde plaatsing van een bouwwerk. Hierdoor oogt de op de verhoging geplaatste bebouwing hoger dan passend is bij het verdere verloop van het terrein. Daarom moet in dergelijke gevallen bij de bepaling van de bouwhoogte zo'n plaatselijke terreinverhoging aan de voet van een bouwwerk buiten beschouwing blijven.

In dit geval is de maaiveldhoogte aan de ene kant van de tuinmuur 2,52 meter en aan de andere kant ongeveer 0,50 meter. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen moet de hoogte worden gemeten vanaf het aan het bouwwerk aansluitend afgewerkt terrein, waarbij het gaat om de staat van het direct aan het bouwwerk aansluitend terrein zoals dat na voltooiing van de bouw is afgewerkt. De hoogte van 2,52 meter is ontstaan na voltooiing van de tuinmuur en de woning, zoals vergund op 31 december 2015. Gelet op de definitie van 'peil' in het bestemmingsplan wordt het peil in dit geval gevormd door het gemiddelde tussen 2,52 meter en ongeveer 0,50 meter en ligt het dus op ongeveer 1,50 meter. Dit betekent dat de tuinmuur op grond van het bestemmingsplan maximaal 2 meter hoog mag zijn, gerekend vanaf het op 1,50 meter hoogte liggende peil. Op grond van de bij de aanvraag behorende bouwtekening stelt de Afdeling vast dat de tuinmuur hieraan voldoet. Ook de door [appellant] gewenste vergroting van het terras voldoet aan de bouwregels van het bestemmingsplan, omdat ook het terras de maximale bouwhoogte niet overschrijdt.

4.3. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de verhoging van de tuinmuur en de vergroting van het terras in strijd zijn met het bestemmingsplan. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2800](#)

JnB2020, 908

MK Rechtbank Gelderland, 23-11-2020 (publ. 24-11-2020), AWB 18/6772

college van burgemeester en wethouders van Bronckhorst, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder i
Besluit milieueffectrapportage

Wet milieubeheer 7.16, 7.17

Richtlijn 2014/52/EU tot wijziging van Richtlijn 2011/92/EU betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten

WABO-milieu. Omgevingsvergunning beperkte milieutoets. I.c. heeft verweerder voor de aangevraagde activiteit ten onrechte geen mer-beoordelingsbesluit genomen.

Besluit waarbij verweerder een aanvraag van vergunninghouder om een omgevingsvergunning voor een geitenstal heeft geweigerd. [...]

4. Eisers betogen dat de omgevingsvergunning beperkte milieutoets niet had mogen worden verleend omdat vergunninghouder ten onrechte geen aanmeldnotitie heeft opgesteld en verweerder geen mer-beoordelingsbesluit heeft genomen.

4.1. Per 7 juli 2017 is het Besluit milieueffectrapportage (Besluit mer) gewijzigd (zie Stb. 2017, 175). Die wijziging houdt in dat de vormvrije mer-beoordeling is vervangen door een mer-beoordelingsbesluit, voor zover, kort gezegd, de desbetreffende activiteit in de bijlage, onderdeel D, bij het Besluit mer is opgenomen. Dat is hier het geval: het wijzigen van geitenhouderij valt onder categorie D14 kolom 1, van de bijlage. Daarom is op grond van artikel 7.16 van de Wet milieubeheer (Wm) in samenhang met het gewijzigde Besluit mer een zogenaamde aanmeldingsnotitie en, op grond van artikel 7.17 van de Wm, een mer-beoordelingsbesluit verplicht. Dat de in kolom 2 genoemde drempelwaarden niet

worden overschreden, is daarbij niet van belang. Het gaat erom dat de activiteit in kolom 1 wordt omschreven.

In het Besluit mer is geen overgangsrecht opgenomen. Uit de in artikel 2, vijfde lid, onder b, van het Besluit mer neergelegde verplichting om de daar genoemde artikelen uit de Wm toe te passen, volgt daarom dat bij de voorbereiding van een omgevingsvergunning beperkte milieutoets door verweerder een mer-beoordelingsbesluit moet worden genomen. Vergunninghouder betoogt dat verweerder in het besluit van 24 oktober 2017 een mer-beoordelingsbesluit heeft genomen. In dat besluit is namelijk de zinsnede opgenomen "te besluiten dat geen milieueffectrapportage opgesteld hoeft te worden". Verweerder heeft ter zitting echter meermaals benadrukt dat het geen mer-beoordelingsbesluit heeft genomen. Nu verweerder ter zitting stellig heeft ontkend een mer-beoordelingsbesluit te hebben genomen, zal de rechtbank het besluit van 24 oktober 2017 niet als zodanig aanmerken. Een ander besluit van verweerder dat als mer-beoordelingsbesluit kan worden aangemerkt, is er niet.

De rechtbank komt dus tot het oordeel dat verweerder voor de aangevraagde activiteit geen mer-beoordelingsbesluit heeft genomen en dat het bestreden besluit op dit punt dus in strijd is met de in artikel 2, vijfde lid, onder b, van het Besluit mer neergelegde verplichting om de daar genoemde artikelen uit de Wm toe te passen.

Het betoog van verweerder ter zitting dat het nemen van een mer-beoordelingsbesluit niet nodig is omdat het Besluit mer in zoverre in strijd is met richtlijn 2014/52/EU van het Europees Parlement en de Raad van 16 april 2014 tot wijziging van Richtlijn 2011/92/EU betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (hierna: de richtlijn), volgt de rechtbank niet. De richtlijn kent geen bepaling die het nemen van een mer-beoordelingsbesluit verbiedt en al zou de richtlijn het nemen van een mer-beoordelingsbesluit niet vereisen, is de rechtbank van oordeel dat het niet is verboden dat op grond van het Besluit mer in meer gevallen een mer-beoordelingsbesluit nodig is dan de richtlijn vereist.

Conclusie is dat verweerder ten onrechte geen mer-beoordelingsbesluit heeft genomen. Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RBGEL:2020:6154](https://ecli.nl/RBGEL:2020:6154)

JnB2020, 909

MK Rechtbank Den Haag, 09-11-2020 (publ. 23-11-2020), SGR 18/7057 e.v.

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e

WABO-milieu. I.c. strekt het betoog van eiseres er toe dat als een activiteit is vergund, daarmee alles wat verband houdt met die activiteit, inclusief onvoorziene milieugevolgen, ook is vergund. Dit kan leiden tot een handhavingsvacuüm. Dit verhoudt zich niet verhoudt met het uitgangspunt dat het de verantwoordelijkheid van de aanvrager is om alle gegevens en bescheiden te verschaffen die voor de beslissing op de aanvraag nodig zijn en waarover hij redelijkerwijs de beschikking kan krijgen. Als de aanvrager onvoldoende gegevens verstrekt, kan het bevoegd gezag niet beoordelen of de aanvraag kan worden ingewilligd. De aanvraag kan dan buiten behandeling

worden gesteld. Deze risicoverdeling geldt ook in het geval waarbij pas op een later moment duidelijk wordt dat niet alle milieugevolgen in kaart waren gebracht, zodat de aanvraag onvolledig was.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:11719](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 25-11-2020, 201903009/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2020:2819](#));
- ABRS, 25-11-2020, 202001435/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2020:2804](#));
- Rechtbank Noord-Holland, 13-11-2020 (publ. 23-11-2020), HAA 19/5119 ([ECLI:NL:RBNHO:2020:9723](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- ABRS, 25-11-2020, 201902193/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2020:2808](#));
- Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 11-11-2020 (publ. 25-11-2020), BRE 20/8535 VV e.v. ([ECLI:NL:RBZWB:2020:5529](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 25-11-2020, 202001473/1/R1 ([ECLI:NL:RVS:2020:2809](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2020, 910

MK CRvB, 19-11-2020 (publ. 23-11-2020), 19/5302 AW

korpschef van politie.

Barp 13a

RPU

AMBTENARENRECHT. VERTROUWENSBEGINSEL. I.c. mocht de korpschef het algemeen belang laten prevaleren boven het belang van appellante om de toezegging na te komen.

4.7. Naar aanleiding van het verhandelde ter zitting stelt de Raad vast dat tussen partijen niet in geschil is dat de verminderde pensioenopbouw, zoals deze voor het eerst met terugwerkende kracht tot 1 januari 2018 is toegepast bij de salarisbetaling van november 2018, in feite het gevolg is van de verhoging van de pensioenrichtleeftijd ingevolge de Wet VAP. Door de verhoging van die leeftijd valt de ingangsdatum van de

vermindering van de arbeidsduur van deelnemers aan de RPU als bedoeld in artikel 13a, eerste lid, aanhef en onder a, van het Barp buiten de in artikel 10a, vierde lid van het UBLB, genoemde termijn van tien jaar. Volgens de Belastingdienst is feitelijk sprake van werken in deeltijd en is daarom geen sprake van een situatie waarbij verminderde pensioenopbouw achterwege dient te blijven. Dit heeft ertoe geleid dat de Stichting Pensioenfonds ABP het Pensioenreglement met ingang van 1 januari 2018 heeft aangepast.

4.8. Gelet op wat in 4.7 is overwogen, is hier aan de orde een wijziging van regelgeving en een nieuw standpunt van de Belastingdienst over de aard van de RPU, welke van invloed zijn op de hoogte van de af te dragen pensioenpremies en daarmee op de pensioenopbouw van betrokkene na toekenning van de RPU. Nu belanghebbenden er in het algemeen niet op mogen vertrouwen dat de ten tijde van de toekenning geldende regelgeving onverminderd van kracht zal blijven, rust in zo'n situatie op het betrokken bestuursorgaan als regel geen verplichting om compensatie te bieden voor het door de verandering ontstane nadeel. De omstandigheden van het geval kunnen dit anders maken, met name indien sprake is van het door het bestuursorgaan gedane toezeggingen. De korpschef heeft aangevoerd dat de rechtbank ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat het toekenningsbesluit een toezegging bevat die aan de korpschef is toe te rekenen. Volgens de korpschef is sprake van een informatieve mededeling, die geheel in lijn was met het op dat moment geldende Pensioenreglement en waaruit betrokkene niet mocht afleiden dat zijn pensioenopbouw bij deelname aan de RPU in de toekomst altijd gelijk zou blijven. Hierbij heeft de korpschef er op gewezen dat hij ook niet de bevoegdheid heeft om af te wijken van het Pensioenreglement en de geldende fiscale regels. Verder stelt de korpschef zich op het standpunt dat met de afspraken die met de Belastingdienst zijn gemaakt en de mogelijkheid om de keuze te maken om de deelname aan de RPU tijdelijk stop te zetten, de nadelige gevolgen zoveel mogelijk zijn beperkt. [...]

4.10. In dit geval heeft de korpschef in het besluit tot toekenning van de RPU zonder voorbehoud vermeld dat alle aan het salaris gerelateerde aanspraken, zoals bijvoorbeeld pensioenopbouw (en dus ook de te betalen pensioenpremie), gelijk blijven. De verhoging van de pensioenrichtleeftijd was al langer aan de orde, maar de korpschef heeft zich pas in een zeer laat stadium laten voorlichten over de gevolgen daarvan voor de pensioenopbouw bij deelname aan de RPU, waarvan volgens de in 4.2 genoemde Nota van Toelichting steeds het uitgangspunt is geweest dat deze ongewijzigd bleef. Naar het oordeel van de Raad is onder die omstandigheden sprake van een aan de korpschef toe te rekenen toezegging waaruit betrokkene redelijkerwijs kon en mocht afleiden dat de deelname aan de RPU niet van invloed zou zijn op de pensioenopbouw en daarmee op de te betalen pensioenpremie. Het belang van betrokkene bij nakoming van deze toezegging moet dan ook worden afgewogen tegen het algemeen belang.

4.11. In dit geval moet worden geoordeeld dat de korpschef niet gehouden is om aan de gerechtvaardigde verwachtingen te voldoen. Vaststaat dat betrokkene pas is geïnformeerd over de wijziging in de pensioenopbouw nadat zijn verzoek om deelname aan de RPU al was ingewilligd. Betrokkene heeft hier dus nadeel van ondervonden. Dit neemt echter niet weg dat het algemeen belang bij de inhouding van de pensioenpremie

overeenkomstig de belastingwetgeving en het Pensioenreglement meer gewicht in de schaal legt dan het belang van betrokkene. De korpschef heeft deelnemers aan de RPU, waaronder betrokkene, snel geïnformeerd over de gewijzigde regeling en de consequenties daarvan. Tevens heeft de korpschef de deelnemers aan de RPU in de gelegenheid gesteld om de deelname tijdelijk stop te zetten, waarmee het gemis aan pensioenopbouw (gedeeltelijk) kon worden voorkomen. Onder deze omstandigheden mocht de korpschef het algemeen belang laten prevaleren boven het belang van appellante om de toezegging na te komen.

4.12. Uit 4.7 tot en met 4.11 volgt dat het hoger beroep van de korpschef slaagt. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2020:2880](#)

Zie voorts de uitspraak van de Raad van 19 november 2020, [ECLI:NL:CRVB:2020:2881](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2020, 911

MK CRvB, 24-11-2020, 18/2387 ZW, 18/2388 ZW, 18/2389 ZW, 18/2390 ZW

Raad van bestuur van het Uvw.

ZW 69, 70

ZIEKTEWET. VRIJWILLIGE VERZEKERING. Volgens vaste rechtspraak is intrekking of herziening van een arbeidsongeschiktheidsuitkering met terugwerkende kracht in het algemeen in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. In uitzonderingsgevallen is van strijd met dit beginsel geen sprake. I.c. is de conclusie dat sprake is van een uitzonderingsgeval op grond waarvan het Uvw op goede gronden de ZW-uitkering van appellant heeft ingetrokken en teruggevorderd.

4.4. Tussen partijen is allereerst in geschil of appellant aan de vrijwillige verzekering aanspraken op een ZW-uitkering kan ontleen. Het Uvw heeft zich gelet op het bepaalde in artikel 69 en 70 van de ZW terecht op het standpunt gesteld dat de loondoorbetalingsverplichting die de B.V. heeft op grond van artikel 629 van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek in de weg staat aan een dergelijke aanspraak. Dat appellant die aanspraken niet te gelde heeft gemaakt doet hier niet aan af. Hieruit volgt dat appellant over de periode 5 februari 2013 tot en met 2 februari 2015 geen recht had op een ZW-uitkering.

4.5. Vervolgens dient beoordeeld te worden of het Uvw de aan appellant verstrekte ZW-uitkering over de periode van 7 februari 2013 tot 2 februari 2015 terecht met terugwerkende kracht heeft ingetrokken en teruggevorderd. Volgens vaste rechtspraak (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Raad van 21 november 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:3712](#)) is intrekking of herziening van een arbeidsongeschiktheidsuitkering met terugwerkende kracht in het algemeen in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. In uitzonderingsgevallen is van strijd met dit beginsel geen sprake. Hierbij kan onder meer gedacht worden aan gevallen waarin het toekennen of

ongewijzigd voortzetten van de uitkering mede het gevolg is geweest van onjuiste of onvolledige informatieverstrekking door de betrokkene, terwijl de uitvoeringsinstelling een andere (minder gunstige) beslissing zou hebben genomen indien zij wel de juiste feiten had gekend. In artikel 3 van de Beleidsregels schorsing, opschorting, intrekking en herziening uitkeringen 2006 is bepaald tot en met welke dag intrekking of herziening van de uitkering met terugwerkende kracht plaatsvindt indien door toedoen van de verzekerde, als gevolg van het niet nakomen van een inlichtingenverplichting of een medewerkingsverplichting, ten onrechte of tot een te hoog bedrag uitkering is verstrekt. Voorts is geregeld tot en met welke dag intrekking of herziening plaatsvindt voor de situatie dat geen sprake is van toedoen of van een niet-nakoming van een verplichting maar het de verzekerde redelijkerwijs duidelijk was of duidelijk kon zijn.

4.6. Vastgesteld moet worden dat appellant de omstandigheid dat zijn eenmanszaak op 6 augustus 2012 is opgegaan in een viertal B.V.'s, waarbij hij van een van die B.V.'s DGA is geworden, niet eerder dan op 1 juni 2016 heeft gemeld aan het Uvw. Ook op het formulier waarmee appellant zich in februari 2013 heeft ziek gemeld is de vraag "Is verzekerde DGA" met nee beantwoord. Het standpunt van appellant dat hij dit bewust zo heeft ingevuld omdat hem telefonisch door een medewerker van het Uvw te kennen zou zijn gegeven dat zijn DGA-positie geen consequenties zou hebben voor zijn vrijwillige verzekering wordt niet gevolgd. Het oordeel van de rechtbank dat dit telefoongesprek niet verifieerbaar was en de daaraan ten grondslag liggende overwegingen worden onderschreven. In hoger beroep heeft appellant zijn stelling dat hij zijn DGA-positie eerder dan op 1 juni 2016 telefonisch heeft doorgegeven aan het Uvw evenmin kunnen onderbouwen.

4.7. Het oordeel van de rechtbank dat het appellant redelijkerwijs duidelijk kon zijn dat zijn DGA-status van belang was en hij geen recht had op (de uitbetaling van) een ZW-uitkering van 5 februari 2013 tot 2 februari 2015 wordt eveneens onderschreven. Appellant had, mede gelet op de aard van zijn werkzaamheden, moeten weten dat hij op grond van artikel 70 van de ZW in samenhang met artikel 7:629 van het BW als DGA bij ziekte recht had op loondoorbetaling van de B.V. Appellant heeft zich in dat kader op het standpunt gesteld dat, omdat hij wist dat een DGA niet (verplicht) verzekerd is, hij juist daarom zijn vrijwillige verzekering, ondanks wijziging van de rechtsvorm van zijn bedrijf, heeft gehandhaafd. Daarbij wijst hij op de brief van 24 juni 2016 waarin het Uvw appellant adviseert om de vrijwillige verzekering te beëindigen indien sprake is van een DGA-positie. Brieven met een gelijke strekking zijn ook in 2014 en 2015 verstuurd. Daaruit heeft appellant afgeleid dat hij zich als DGA wel vrijwillig kon (blijven) verzekeren en daardoor ook aanspraak kon maken op ziekgeld. Dit standpunt wordt niet gevolgd. Van appellant had mogen worden verwacht dat hij bij een ingrijpende wijziging als de overgang in rechtsvorm van een eenmanszaak naar een B.V. bij het Uvw informatie had ingewonnen over de eventuele gevolgen voor zijn rechtspositie. De gevolgen van het achterwege laten hiervan liggen binnen zijn risicosfeer. Dat appellant voor de oprichting van de B.V.'s een accountant heeft ingeschakeld die hem niet juist heeft voorgelicht over de consequenties van deze gewijzigde rechtsvorm is eveneens een omstandigheid die voor rekening en risico van appellant komt.

4.8. Conclusie van het voorgaande is dat sprake is van een uitzonderingsgeval als bedoeld in 4.5 op grond waarvan het Uvw op goede gronden de ZW-uitkering van appellant heeft ingetrokken en teruggevorderd. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2020:2915](https://ecli.nl/crvb/2020/2915)

JnB2020, 912

MK CRvB, 19-11-2020 (publ. 25-11-2020), 18/6227 Wajong

Raad van bestuur van het Uvw.

IVBPR 26

VN-Gehandicaptenverdrag 5

Wajong 2:44

WAJONG. STUDIEREGELING. VERLAGING EN TERUGVORDERING WAJONG-UITKERING IN VERBAND MET AANSPRAAK STUDIEFINANCIERING. Geen strijd met artikel 5, eerste tot en met het derde lid, van het VN-Gehandicaptenverdrag dan wel artikel 26 van het IVBPR.

[ECLI:NL:CRVB:2020:2906](https://ecli.nl/crvb/2020/2906)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Noodverordening COVID-19

JnB2020, 913

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 19-05-2020 (publ. 24-11-2020), HAA 20/2432

voorzitter van de veiligheidsregio Zaanstreek-Waterland, verweerder.

Wet veiligheidsregio's 39 lid 1

Gemeentewet 125, 174a, 176

Tijdelijke wet COVID-19 Justitie en Veiligheid 34, 35

Noodverordening COVID-19 Veiligheidsregio Zaanstreek-Waterland

NOODVERORDENING COVID-19. HANDHAVING. SAMENKOMST. BEVOEGDHEID.

De voorzieningenrechter gaat vooralsnog ervan uit dat verweerder de bevoegdheid om tot sluiting van een pand over te gaan kan baseren op artikel 174a van de Gemeentewet, als aan de daarin vermelde vereisten is voldaan.

Pand terecht gesloten. Wijst verzoek om voorlopige voorziening af.

[...] [Sluiting] [...] pand [...].

[...] 4.2. De waarnemingen in de bestuurlijke rapportage rechtvaardigen de conclusie dat sprake was van een samenkomst in de zin van artikel 2.1, eerste lid, van de Noodverordening omdat er meerdere personen tegelijk samenkwamen in een ruimte. [...]

[...] 5.1. Verweerder heeft gesteld dat hij op grond van artikel 176 van de Gemeentewet in combinatie met artikel 2.1, eerste lid, van de Noodverordening en artikel 125 van de Gemeentewet bevoegd is om handhavend op te treden door middel van uitoefening van bestuursdwang in de vorm van sluiting van het pand, maar heeft de voorzieningenrechter

van de juistheid van dat standpunt niet kunnen overtuigen. Nog daargelaten dat aan verweerder vóór de inwerkingtreding van de Tijdelijke wet COVID-19 Justitie en Veiligheid op 22 april 2020 de bevoegdheid als bedoeld in artikel 125 van de Gemeentewet (nog) niet was toegekend en bovendien die bepaling in beginsel niet ziet op het sluiten van woningen en lokalen, biedt artikel 176 van de Gemeentewet, waar verweerder in het besluit alleen naar verwijst, alleen de bevoegdheid om een noodverordening vast te stellen en niet om woningen of lokalen te sluiten. Omdat de voorzieningenrechter er echter vooralsnog van uit gaat dat verweerder de bevoegdheid om tot sluiting van een pand over te gaan kan baseren op artikel 174a van de Gemeentewet, als aan de daarin vermelde vereisten is voldaan, ziet de voorzieningenrechter geen grond om te oordelen dat verweerder zonder daartoe bevoegd te zijn, is overgegaan tot sluiting van het pand. De voorzieningenrechter wijst er in dit verband op dat verweerder, zoals hij ter zitting terecht heeft aangevoerd, bevoegd is om de grondslag van het handhavend optreden in bezwaar te verduidelijken, althans de motivering te verbeteren. Vooralsnog is de motivering niet toereikend.

[...] 5.2 Naar voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder in de omstandigheden van het geval geen aanleiding hoeven zien om initieel van handhavend optreden af te zien. Sluiting van het pand is gelet op het daarmee te dienen belang, het beteugelen van het Corona-virus, op zichzelf in beginsel niet onevenredig. [...]

[...] [...] wijst het verzoek [...] af. [...]

[ECLI:NL:RBNHO:2020:9747](https://ecli.nl/RBNHO:2020:9747)

JnB2020, 914

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 20-11-2020 (publ. 23-11-2020), ARN 20/6128

Voorzitter van de Veiligheidsregio Noord- en Oost-Gelderland, verweerder.
Noodverordening COVID-19 Veiligheidsregio Noord- en Oost-Gelderland 6 november 2019 (Noodverordening)

NOODVERORDENING COVID-19. HANDHAVING. AANWIJZINGSBESLUIT. EVENREDIGHEID. Horecazaak twee weken dicht. Verweerder heeft niet gemotiveerd waarom niet gekozen is voor een lichter middel. Er heeft slechts één (voortdurende) overtreding plaatsgevonden en niet eerder zijn overtredingen van de Noodverordening of eerdere versies daarvan geconstateerd. De consequentie van de sluiting is bovendien groot; verzoeker mist hierdoor immers twee weken aan inkomsten. Schorsing besluit.

[...] Verweerder heeft [...] het pand aan de [locatie] in [woonplaats] (waar horecazaak [naam] is gevestigd) aangewezen als locatie waar het van 16 november 2020 tot 30 november 2020 verboden is om zich daar te bevinden. [...]

[...] 7. Verweerder gaat er van uit dat sprake is van zes overtredingen. Maar anders dan verweerder is de voorzieningenrechter van oordeel dat slechts sprake is van één (voortdurende) overtreding. Die overtreding houdt in dat verzoeker de zaak heeft open gehouden tot 02:23 uur, in plaats van tot 01:00 uur. Dat doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van verweerder om artikel 2:5, eerste lid, van de Noodverordening toe te passen.

8. Wel moet vervolgens worden beoordeeld of verweerder tot deze toepassing had moeten komen. Daarbij is met name van belang of sprake is van evenredigheid. Verweerder heeft in het besluit niet gemotiveerd waarom niet is gekozen voor een lichter middel. In het besluit staat wel dat de duur van de aanwijzing en de omvang van de aangewezen locatie proportioneel is in relatie tot het beoogde doel, maar verweerder legt in het besluit niet uit waarom bijvoorbeeld niet gekozen is voor het opleggen van een (minder ingrijpende) last onder dwangsom. In zoverre is het besluit gebrekkig. Ook op de zitting is die uitleg niet gegeven en is volstaan met de opmerking dat men hard wil optreden tegen overtredingen en dat daarbij geen ander middel past.

9. Vast staat dat slechts één overtreding heeft plaatsgevonden en dat niet eerder overtredingen van de Noodverordening of eerdere versies daarvan zijn geconstateerd. De consequentie van de sluiting is bovendien groot; verzoeker mist hierdoor immers twee weken aan inkomsten. Gelet op deze feiten en omstandigheden is in dit geval het belang bij schorsing groter dan het belang van verweerder tot onverkorte handhaving van de aanwijzing. Daarom is er aanleiding om het besluit te schorsen met ingang van heden.

[...]

[ECLI:NL:RBGEL:2020:6186](https://ecli.nl/RBGEL:2020:6186)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Unieburgers

JnB2020, 915

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 24-11-2020, AWB 20/172
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VWEU 20

Richtlijn 2003/109/EU 3, 4

Vw 2000 21, 45b

Vb 2000 3.5

VWEU. Prejudiciële verwijzing. In geschil is de vraag of een verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU inderdaad tijdelijk van aard is en dus niet onder de werking van Richtlijn 2003/109/EU valt.

Eiseres is op 9 september 2013 op grond van artikel 20 van het VWEU in het bezit gesteld van een EU-verblijfsdocument met de aantekening 'Familielid van een burger van de Unie'. In februari 2019 heeft eiseres een aanvraag ingediend tot verlening van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen. Verweerder heeft deze aanvraag afgewezen omdat het verblijfsrecht van eiseres volgens verweerder tijdelijk van aard is. Volgens verweerder ziet haar verblijfsrecht niet op haar rechten maar op de rechten van haar kind. Het doel is immers het faciliteren dat het Nederlandse kind van eiseres de EU niet hoeft te verlaten.

In geschil is de vraag of een verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU inderdaad tijdelijk van aard is en dus niet onder de werking van Richtlijn 2003/109/EU valt. Volgens

de rechtbank is deze vraag niet zonder redelijke twijfel te beantwoorden. In de arresten van het HvJEU en de daarbij behorende conclusies van de advocaat-generaal heeft de rechtbank aanwijzingen gevonden dat het verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU niet tijdelijk van aard is. Volgens de rechtbank is het onduidelijk of bepalend is dat een verblijfsrecht op een op voorhand specifieke datum in de toekomst zal eindigen en/of dat gekeken moet worden naar de bedoeling van de derdelander.

De rechtbank ziet daarom aanleiding om de volgende vragen te stellen:

1. Behoort het tot de bevoegdheid van de lidstaten om te bepalen of het verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU op zichzelf tijdelijk of niet-tijdelijk van aard is of dient dit Unierechtelijk te worden ingevuld?
2. Indien unierechtelijke uitlegging van toepassing is, bestaat er bij de toepassing van Richtlijn 2003/109/EG onderscheid tussen de verschillende afhankelijke verblijfsrechten die aan derdelanders toekomen op grond van het Unierecht, waaronder het afhankelijke verblijfsrecht dat wordt toegekend aan een familielid van een burger van de Unie op grond van de Verblijfsrichtlijn en het verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU?
3. Is het verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU, dat naar zijn aard afhankelijk is van het bestaan tussen een afhankelijkheidsverhouding tussen de derdelander en de Unieburger en dus eindig is, tijdelijk van aard?
4. Indien het verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU tijdelijk van aard is, moet artikel 3, tweede lid, onder e, van de Richtlijn zo worden uitgelegd dat die in de weg staat aan een nationale regeling die slechts nationaalrechtelijke verblijfsvergunningen uitsluit van het verkrijgen van een status als langdurig ingezetene zoals bedoeld in de Richtlijn?

[ECLI:NL:RBDHA:2020:11785](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2020/11785)

[Naar inhoudsopgave](#)

Visum

JnB2020, 916

HvJEU (Grote kamer), 24-11-2020, C-225/19 en C-226/19

R.N.N.S. en K.A. tegen Nederland.

verordening (EG) nr. 810/2009

VISUMCODE. Een lidstaat die wegens een bezwaar van een andere lidstaat een beslissing tot weigering van een "Schengenvisum" neemt, moet in die beslissing aanduiden welke lidstaat bezwaar heeft gemaakt, alsook de specifieke weigeringsgrond vermelden die op dit bezwaar is gebaseerd, in voorkomend geval vergezeld van de redenen voor dat bezwaar

Artikel 32, leden 2 en 3, van de Visumcode, gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat, ten eerste, het de lidstaat die op basis van artikel 32, lid 1, onder a), vi), van de Visumcode, een definitieve beslissing tot weigering van afgifte van een visum heeft genomen omdat een andere lidstaat bezwaar had gemaakt tegen die afgifte, verplicht om in die beslissing te vermelden welke lidstaat een dergelijk bezwaar heeft gemaakt, en de

specifieke weigeringsgrond moet vermelden die op dit bezwaar is gebaseerd, in voorkomend geval met een korte weergave van de redenen voor dat bezwaar, alsmede tot welke autoriteit de visumaanvrager zich kan wenden om te vernemen welke beroepsmogelijkheden in die andere lidstaat beschikbaar zijn, en dat, ten tweede, wanneer tegen voornoemde beslissing beroep wordt ingesteld krachtens artikel 32, lid 3, van de Visumcode, de gerechten van de lidstaat die deze beslissing heeft genomen niet de gegrondheid van het door een andere lidstaat gemaakte bezwaar tegen de afgifte van het visum kunnen onderzoeken.

[ECLI:EU:C:2020:951](#)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

Beantwoording van prejudiciële vragen gesteld door de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 5 maart 2019, [ECLI:NL:RBDHA:2019:2095](#) en [ECLI:NL:RBDHA:2019:2097](#); Verweerder heeft een visum voor kort verblijf geweigerd omdat de betrokken vreemdeling door één of meer lidstaten wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de volksgezondheid. Nu verweerder - of de betrokken lidstaat- geen toelichting geeft ten aanzien van de gestelde bedreiging en evenmin toelichting geeft of, en op welke wijze, de vreemdeling daartegen een rechtsmiddel kan aanwenden, vraagt de rechtbank aan het Hof of met de beroepsprocedure uit de Visumcode wel sprake is van voldoende rechtsbescherming en behoorlijk bestuur. Als deze vragen ontkennend worden beantwoord, vraagt de rechtbank of dit anders zou zijn indien een aantal voorgestelde situaties zich voordoen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2020, 917

MK ABRS, 23-11-2020, 201906347/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

EU Handvest 24

Richtlijn 2003/86/EG 2, 10

Vw 2000 29 lid 2 c

ASIEL. Nareis. Opvolgende aanvraag. Niet langer minderjarig. Door te overwegen dat het peilmoment voor de beoordeling van de leeftijd van referent moet worden gesteld op de datum waarop hij zijn asielaanvraag heeft ingediend, heeft de rechtbank niet onderkend dat de mogelijkheid om een beroep te doen op het recht op gezinshereniging bedoeld in artikel 10, derde lid, aanhef en onder a, van de Gezinsherenigingsrichtlijn is begrensd in tijd. Om alsnog in aanmerking te komen voor gezinshereniging kan referent een reguliere aanvraag om gezinshereniging in het kader van artikel 8 van het EVRM indienen. Bij de beoordeling van die aanvraag moet de staatssecretaris in zijn

belangenafweging gewicht toekennen aan het feit dat hij de mvv-aanvraag die referent als alleenstaande minderjarige vreemdeling heeft ingediend niet met voorrang en de nodige urgentie heeft behandeld.

3. Deze uitspraak gaat over de vraag of de staatssecretaris bij de beoordeling van een opvolgende aanvraag om verlening van een mvv rekening moet houden met latere omstandigheden die maken dat een referent niet langer minderjarig is als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder f, van de Gezinsherenigingsrichtlijn, geïmplementeerd in artikel 29, tweede lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. In een andere uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2020:2779](#), gaat de Afdeling in op de situatie waarin de staatssecretaris zo'n aanvraag heeft afgewezen, omdat een referent niet langer alleenstaand is als bedoeld in voormelde bepalingen. [...]

6.3. Zoals het Hof heeft overwogen in punt 61 van het arrest A. en S. [[ECLI:EU:C:2018:248](#)], zou het onverenigbaar zijn met de doelstelling van artikel 10, derde lid, aanhef en onder a, van de Gezinsherenigingsrichtlijn wanneer een vluchteling die op het tijdstip van zijn verzoek een alleenstaande minderjarige was, maar gedurende de procedure meerderjarig is geworden, zich, om een gezinshereniging te verkrijgen, zonder enige tijdsbeperking op die bepaling zou kunnen beroepen. Een vreemdeling moet zijn verzoek om gezinshereniging in het kader van artikel 10, derde lid, aanhef en onder a, van de Gezinsherenigingsrichtlijn daarom indienen binnen een redelijke termijn van in beginsel drie maanden na verlening van zijn asielvergunning. In het licht van die overweging van het Hof moet de staatssecretaris naar het oordeel van de Afdeling een opvolgende mvv-aanvraag van een aanvankelijk alleenstaande minderjarige referent beoordelen aan de hand van de omstandigheden ten tijde van die aanvraag. Dit betekent dat de staatssecretaris rekening moet houden met de omstandigheid dat een referent niet langer minderjarig is.

6.4. Dat de staatssecretaris bij de beoordeling van een opvolgende mvv-aanvraag van een aanvankelijk alleenstaande minderjarige referent latere omstandigheden moet betrekken, ontslaat hem niet van de verplichting om verzoeken om gezinshereniging van alleenstaande minderjarige referenten met voorrang en de nodige urgentie te behandelen. Uit punt 37 van het arrest B.M.M. e.a. [[ECLI:EU:C:2020:577](#)] valt namelijk af te leiden dat lidstaten rekening moeten houden met de kwetsbaarheid van alleenstaande minderjarige vreemdelingen. Doen zij dat niet, dan kan het recht op gezinshereniging van alleenstaande minderjarige vreemdelingen in het gedrang komen, aldus het Hof onder verwijzing naar punt 58 van het arrest A. en S. Over de daarbij in acht te nemen uitgangspunten oordeelt de Afdeling als volgt.

6.5. Om alsnog voor gezinshereniging in aanmerking te komen, kan een aanvankelijk alleenstaande minderjarige referent een reguliere aanvraag om gezinshereniging indienen. Via de reguliere procedure kan hij een verzoek om gezinshereniging in het kader van artikel 8 van het EVRM indienen. Het indienen van zo'n nieuwe aanvraag leidt weliswaar tot vertraging en administratieve lasten en kosten, maar dit ongemak is niet zo groot dat het in de praktijk in alle gevallen aan het recht op gezinshereniging in de weg staat. Hiermee is voldaan aan het doeltreffendheidsbeginsel. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 27 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4275](#), onder 8. Dit geeft evenmin blijk van excessief formalisme. De nareisprocedure is immers bedoeld om op

eenvoudige wijze vast te stellen welke leden van het kerngezin in aanmerking komen voor gezinshereniging. Zijn er bijzondere omstandigheden, bijvoorbeeld het meerderjarig worden van een referent na afwijzing van een eerste mvv-aanvraag in het kader van nareis, dan kan de staatssecretaris die omstandigheden betrekken in de reguliere gezinsherenigingsprocedure. Om ook anderszins geen afbreuk te doen aan doel en nuttig effect van de Gezinsherenigingsrichtlijn, moet de staatssecretaris bij de beoordeling van zo'n reguliere aanvraag rekening houden met de voorgeschiedenis van die aanvankelijk alleenstaande minderjarige referent. Dit betekent dat hij in zijn belangenafweging in het bijzonder rekening houdt met de leeftijd en vluchtelingenstatus dan wel subsidiairebeschermingsstatus van die referent, de behandelduur van de eerste mvv-aanvraag en de redenen waarom die aanvraag niet gehonoreerd kon worden. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 29 maart 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:982](#), onder 10.3. In geval van een jongvolwassen referent moet de staatssecretaris het beleid voor jongvolwassenen als bedoeld in paragraaf B7/3.8.1 van de Vc 2000 toepassen, wat onder meer inhoudt dat hij niet vereist dat tussen een referent en vreemdeling een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie bestaat. Verder moet de staatssecretaris bij de behandeling van een reguliere aanvraag in het licht van hiervoor genoemde omstandigheden beoordelen of hij de desbetreffende referent moet vrijstellen van de verplichting om stabiele en regelmatige inkomsten te hebben en de verplichting om leges te betalen. Vergelijk eerdergenoemde uitspraak van de Afdeling van 27 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4275](#), onder 13. Aldus is ook voldaan aan het Unierechtelijk evenredigheidsbeginsel.

6.7. Gelet op de uitgangspunten die de Afdeling hiervoor heeft uiteengezet, heeft de rechtbank door te overwegen dat het peilmoment voor de beoordeling van de leeftijd van referent moet worden gesteld op de datum waarop hij zijn asielaanvraag heeft ingediend, niet onderkend dat de mogelijkheid om een beroep te doen op het recht op gezinshereniging bedoeld in artikel 10, derde lid, aanhef en onder a, van de Gezinsherenigingsrichtlijn is begrensd in tijd. Om alsnog in aanmerking te komen voor gezinshereniging kan referent een reguliere aanvraag om gezinshereniging in het kader van artikel 8 van het EVRM indienen. Bij de beoordeling van die aanvraag moet de staatssecretaris in zijn belangenafweging gewicht toekennen aan het feit dat hij de mvv-aanvraag die referent als alleenstaande minderjarige vreemdeling heeft ingediend niet met voorrang en de nodige urgentie heeft behandeld. De staatssecretaris heeft immers pas na een jaar op die mvv-aanvraag gereageerd door de vreemdelingen DNA-onderzoek aan te bieden. Als gevolg daarvan was referent meerderjarig ten tijde van de afwijzing van zijn mvv-aanvraag. Ter zitting heeft de staatssecretaris toegelicht dat er geen vaste praktijk is om aanvragen om gezinshereniging van alleenstaande minderjarige vreemdelingen met voorrang en de nodige urgentie te behandelen. Met die handelwijze is de staatssecretaris ingegaan tegen het doel van de Gezinsherenigingsrichtlijn om er, overeenkomstig artikel 24, tweede lid, van het EU Handvest, voor te zorgen dat het belang van het kind bij toepassing van onder meer de Gezinsherenigingsrichtlijn de eerste overweging voor de lidstaten vormt. Vergelijk punt 58 van het arrest A. en S. Gegeven het in rechte onaantastbaar zijn van het besluit van 19 juli 2017 kan die handelwijze zoals gezegd niet leiden tot vernietiging van het besluit van 3 januari 2019.

Dat neemt niet weg dat de staatssecretaris die handelwijze in het voordeel van de vreemdelingen moet meewegen bij de beoordeling van een eventueel door de vreemdelingen in te dienen reguliere aanvraag om gezinshereniging.

[ECLI:NL:RVS:2020:2780](#)

JnB2020, 918

MK ABRS, 23-11-2020, 201900263/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

Richtlijn 2003/86/EG 2, 10

Vw 2000 29 lid 2 c

ASIEL. Nareis. Opvolgende aanvraag. Niet langer alleenstaand. Door te overwegen dat de staatssecretaris het moment van indiening van de eerste mvv-aanvraag van 4 februari 2016 als uitgangspunt moet nemen bij beantwoording van de vraag of referent een alleenstaande minderjarige is, heeft de rechtbank niet onderkend dat de mogelijkheid om een beroep te doen op het recht op gezinshereniging als bedoeld in artikel 10, derde lid, aanhef en onder a, van de Gezinsherenigingsrichtlijn is begrensd in tijd. Bovendien onderscheidt referent, wiens moeder inmiddels bij hem in Nederland verblijft, zich niet langer van een minderjarige vreemdeling die slechts met een van zijn ouders Nederland is ingereisd en vervolgens voor de andere ouder een mvv-aanvraag in het kader van artikel 10, derde lid, aanhef en onder a, van de Gezinsherenigingsrichtlijn heeft ingediend. In dat laatste geval zou de staatssecretaris die mvv-aanvraag immers ook afwijzen krachtens artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000, omdat die vreemdeling evenmin alleenstaand is. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is gezinshereniging in dit geval mogelijk via de reguliere procedure. Bij de beoordeling van die reguliere aanvraag moet de staatssecretaris in elk geval betrekken dat referent nog steeds minderjarig is. Overigens heeft de staatssecretaris ter zitting toegelicht dat het slecht voorstelbaar is dat hij een reguliere aanvraag om gezinshereniging van de moeder van referent met haar echtgenoot zou afwijzen.

[ECLI:NL:RVS:2020:2779](#)

JnB2020, 919

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 13-11-2020 (publ. 26-11-2020), NL19.31091

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2011/95/EU 15c

ASIEL. Afghanistan. Hazara uit Kabul geen kwetsbare minderheidsgroep. Artikel 15c Kwalificatierichtlijn. Geen onjuist toetsingskader door niet de glijdende schaal toe te passen.

Niet aannemelijk is geworden dat de vreemdeling bij terugkeer het risico loopt op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, omdat uit zijn relaas niet blijkt dat hij

is ontvoerd vanwege zijn etniciteit of zijn religie. Ook als aangenomen zou moeten worden dat de ontvoering verband hield met de rijkdom van zijn familie, houdt dit geen verband met de vervolgingsgronden van het Vluchtelingenverdrag. Welgestelden zijn geen sociale groep. Er is ook (anderszins) geen sprake van de vereiste geringe indicaties. Er zijn vraagtekens te plaatsen bij de opmerking van de staatssecretaris, dat een Hazara individueel aannemelijk kan maken dat hij tot een kwetsbare minderheidsgroep behoort ook al is deze etnische groep door hem in zijn algemeenheid of in een bepaald gebied niet als zodanig aangewezen. Immers, als dat niet wordt vastgelegd in beleid, zal voor individuele beslismedewerkers van de IND niet duidelijk zijn dat een Hazara die afkomstig is uit hetzelfde gebied als de Hazara die dat individueel aannemelijk heeft gemaakt, dan eveneens tot die kwetsbare minderheidsgroep behoort. Dit neemt niet weg dat de vreemdeling niet wordt gevolgd in zijn betoog dat Hazara ten onrechte niet (ook) als kwetsbare minderheidsgroep zijn aangewezen. De vreemdeling is een Hazara die afkomstig is uit Kabul. Uit de aangehaalde landeninformatie blijkt niet dat Hazara in Kabul een gemarginaliseerde minderheid zijn die als gevolg daarvan daar extra kwetsbaar zijn.

Voor wat betreft de stelling van de vreemdeling dat de staatssecretaris in het kader van artikel 15, aanhef en onder c, van de Kwalificatierichtlijn de glijdende schaal moet toepassen, volgt de rechtbank de uitspraak van de meervoudige kamer van deze rechtbank, zittingsplaats Amsterdam, van 15 mei 2020 (AWB 19/7024). Het gaat hier niet om een onjuiste implementatie van de richtlijn of uitvoering van Unierecht. Voor de vraag of iemand bescherming dient te krijgen op grond van het Unierecht, is niet relevant of individuele kenmerken moeten worden betrokken bij de beoordeling van de algemene situatie van een gebied, of dat het andersom zou moeten gebeuren, namelijk dat de algemene situatie wordt betrokken bij de beoordeling van iemands individuele kenmerken. Belangrijk is wel dat bij een samenloop van individuele kenmerken en factoren die zien op de algemene veiligheidssituatie van een gebied wordt beoordeeld of die twee tezamen dienen te leiden tot vergunningverlening. De rechtbank ziet niet in op welke wijze aan de vreemdeling ten onrechte een vergunning is onthouden door de gestelde onjuiste toetsing. Alle relevante individuele factoren zijn meegenomen, gewogen en afgezet tegen de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder. Deze omstandigheden leiden niet tot het oordeel dat de vreemdeling bij terugkeer heeft te vrezen voor ernstige schade als bedoeld in de Kwalificatierichtlijn.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:12024](https://ecli.nl/RBDHA:2020:12024)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2020, 920

MK ABRS, 25-11-20-2020, 201704925/2/V2, 201704935/2/V2, 201704940/2/V2 en 201704941/2/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) 2016/399 11 lid 1

SCHENGENGRENSCODE. Zeelieden krijgen pas een uitreisstempel op het moment dat is gemeld dat het vertrek van het schip aanstaande is en dus niet al op het moment van aanmonstering.

Bij verwijzingsuitspraak van 9 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1503](#), heeft de Afdeling het Hof van Justitie verzocht bij wege van prejudiciële beslissing uitspraak te doen op de gestelde vraag over de uitleg van de Schengengrenscodes (PB 2016, L 77). De Afdeling heeft daarbij de behandeling van de hoger beroepen geschorst tot het Hof uitspraak heeft gedaan en iedere verdere beslissing aangehouden. [...]

Bij arrest van 5 februari 2020, [ECLI:EU:C:2020:76](#), heeft het Hof de vraag beantwoord. [...]

10. De vreemdelingen en de bedrijven vragen in hun zienswijze en nadere reactie aandacht voor het precieze moment waarop een uitreisstempel moet worden geplaatst.

10.1. Het Hof overweegt in het arrest dat een uitreisstempel pas moet worden geplaatst wanneer de gezagvoerder van het schip waarop de zeevarende aanmonstert of is aangemonsterd bij de bevoegde nationale autoriteiten heeft gemeld dat de afvaart van het schip aanstaande (punt 72) of op handen (punt 74) is. De vreemdelingen en de bedrijven betogen in hun zienswijze terecht dat het Hof met deze bewoordingen geen maximum stelt aan de termijn tussen het plaatsen van een uitreisstempel en de daadwerkelijke afvaart van een schip en daarmee de nationale autoriteiten enige ruimte geeft bij het bepalen van het precieze moment waarop een uitreisstempel moet worden geplaatst. Deze ruimte is echter begrensd door de bindende en duidelijke eis die uit het arrest van het Hof voortvloeit: er moet en mag pas een uitreisstempel als bedoeld in artikel 11, eerste lid, van de SGC in het reisdocument van een zeevarende worden geplaatst wanneer de gezagvoerder van het schip waarop die zeevarende zich bevindt de bevoegde nationale autoriteiten in kennis stelt van de op handen zijnde afvaart van dat schip.

10.2. Het is primair aan de staatssecretaris als bevoegd uitvoerend orgaan om de in het arrest geboden ruimte in te vullen, met inachtneming van de hierin gestelde grenzen. Uit het arrest zelf volgt wel dat de huidige uitvoeringspraktijk, waarin wordt gewerkt met alleen een verwachte datum van vertrek, gezien de doelstelling van de SGC en daaruit voortvloeiende uitleg van het begrip uitreis als bedoeld in artikel 11, eerste lid, van de SGC, niet voldoet. Uit het arrest volgt immers dat het voldoende zeker moet zijn dat de verwachte datum van vertrek zich ook verwezenlijkt, nu in het arrest is bepaald dat er slechts korte tijd mag zitten tussen het melden en het daadwerkelijke moment van afvaart. Bij het melden van de afvaart moet deze immers 'op handen' of 'aanstaande' zijn. Gelet op de betekenis in het normale spraakgebruik van de uitdrukking op handen zijn en het woord aanstaande volgt uit het arrest dat de termijn tussen het melden van de afvaart en dus het uitstampelen en anderzijds het daadwerkelijke afvaren hooguit enkele dagen kan zijn.

10.3. Het Hof wijst onder verwijzing naar bijlage VI, punt 3.1.5, bij de SGC nog uitdrukkelijk op de plicht van de gezagvoerder van een schip om de bevoegde autoriteit tijdig in kennis te stellen van de afvaart van het vaartuig overeenkomstig de in de betrokken haven geldende voorschriften (punt 73). Deze plicht is in de Nederlandse

rechtsorde nader uitgewerkt in artikel 4.13 van het Vb 2000. De staatssecretaris heeft in zijn zienswijze en ter zitting bij de Afdeling erkend dat de huidige in artikel 4.13 van het Vb 2000 genoemde termijnen van enkele uren voor een tijdige kennisgeving van afvaart met name in de grote havens niet altijd uitvoerbaar zijn, noch voor de zeeschepen, noch voor de betrokken autoriteiten zoals de ZHP en de Koninklijke Marechaussee.

10.4. Naar de Afdeling ter zitting heeft begrepen zal de staatssecretaris, nadat de Afdeling uitspraak heeft gedaan in deze zaken, in overleg treden met alle relevante partijen en andere lidstaten om te komen tot een werkbare aanpassing van artikel 4.13 van het Vb 2000 en tegelijk een gelijk speelveld binnen het Schengengebied te waarborgen. Dit alles uiteraard met inachtneming van de hiervoor in 10.2. genoemde termijn.

[ECLI:NL:RVS:2020:2818](#)

Bij dit arrest heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2020, 921

MK ABRS, 24-11-2020, 201909246/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013

DUBLINVERORDENING. Gelet op de doelstellingen van de Dublinverordening - zoals vermeld door het Hof in het arrest. H. en R. - kunnen de vreemdelingen ook in de voorliggende terugnamesituatie waarbij meer dan twee lidstaten zijn betrokken, in beginsel in een andere lidstaat, geen beroep doen op een hoofdstuk III-criterium.

5. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het betoog van de vreemdelingen dat de hoofdregel van het arrest H. en R. [[ECLI:EU:C:2019:280](#)], dat bij een terugnamesituatie in beginsel in de tweede lidstaat geen beroep kan worden gedaan op een hoofdstuk III-criterium, niet van toepassing is omdat in dit geval meer dan twee lidstaten zijn betrokken, faalt. Hoewel het arrest H. en R. inderdaad gaat over een situatie waarin maar twee lidstaten zijn betrokken, overweegt de rechtbank onder verwijzing naar punt 77 van dit arrest terecht dat het alternatieve scenario waarbij de autoriteiten van een derde lidstaat de uitkomst van de bepalingsprocedure controleren, tot secundaire stromen kan leiden en dat de Dublinverordening dit juist beoogt te voorkomen. Daarnaast volgt uit de overwegingen van het Hof onder de punten 78 en 79 van dit arrest dat deze uitleg ook afbreuk kan doen aan het beginsel dat een asielaanvraag slechts door één lidstaat wordt behandeld en de doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen. Uit het voorgaande volgt dat gelet op de doelstellingen van de Dublinverordening - zoals vermeld door het Hof in het arrest. H. en R. - ook in de voorliggende terugnamesituatie waarbij meer dan twee lidstaten zijn betrokken, de vreemdelingen in beginsel in een andere lidstaat, geen beroep kunnen doen op een hoofdstuk III-criterium (zie r.o. 5 van de uitspraak van 31 oktober 2019) [[ECLI:NL:RVS:2019:3672](#)]. Op dit punt bestaat daarom geen aanleiding tot het stellen van de door de vreemdeling opgeworpen prejudiciële vraag, aangezien deze kan worden

beantwoord aan de hand van de rechtspraak van het Hof (punten 13 en 14 van het arrest van het Hof van 6 oktober 1982, Cilfit, [ECLI:EU:C:1982:335](#)).

[ECLI:NL:RVS:2020:2789](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2020, 922

MK ABRS, 25-11-2020, 202004723/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2008/115/EG 1, 16

Vb 2000 5.4

Pbw 1, 2, 9, 21

VREEMDELINGENBEWARING. Het feit dat het DC Rotterdam ook wordt gebruikt voor de tenuitvoerlegging van kortdurende gevangenisstraffen en voorlopige hechtenis doet geen afbreuk aan het karakter van het detentiecentrum als speciale inrichting in de zin van artikel 16, eerste lid, eerste volzin van de Terugkeerrichtlijn.

1. [...] Deze uitspraak gaat over de vraag of het DC Rotterdam een speciale inrichting voor bewaring in de zin van artikel 16, eerste lid, eerste volzin, van de Terugkeerrichtlijn is. Als dat niet het geval is, is de tenuitvoerlegging van de bewaring in strijd met deze bepaling. [...]

5. Het Hof heeft in drie arresten artikel 16, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn uitgelegd. Uit het arrest van 17 juli 2014, Bero en Bouzalmate, [ECLI:EU:C:2014:2095](#), punt 25, volgt dat op grond van de bewoordingen van deze bepaling de hoofdregel is dat voor vreemdelingenbewaring gebruik moet worden gemaakt van een speciale inrichting (eerste volzin) en dat als uitzondering voor vreemdelingenbewaring ook gebruik kan worden gemaakt van een gevangenis (tweede volzin). Deze uitzondering mag worden toegepast als er bijzondere omstandigheden zijn die maken dat vreemdelingen niet in bewaring kunnen worden gesteld in een speciale inrichting (arrest van 2 juli 2020, W.M., [ECLI:EU:C:2020:511](#), punten 39 en 46) en deze vreemdelingen bij de tenuitvoerlegging van de vreemdelingenbewaring in een gevangenis gescheiden worden gehouden van gewone gevangenen (arrest Pham, punten 17 en 21) [[ECLI:EU:C:2014:2096](#)].

6. [...] Hoewel artikel 16 geen voorschriften voor bepaalde materiële omstandigheden van bewaring bevat, wordt in overweging 3 van de considerans verwezen naar "Twintig richtsnoeren inzake gedwongen terugkeer" van het Comité van Ministers van de Raad van Europa van 4 mei 2005. Richtsnoer 10 gaat over voorwaarden voor bewaring in afwachting van verwijdering. In de paragrafen 1 en 4 is vermeld dat personen die in afwachting van verwijdering worden gedetineerd normaal gesproken moeten worden ondergebracht in faciliteiten, speciaal bestemd voor dat doel, en normaal gesproken niet samen mogen worden gedetineerd met gewone gevangenen, die zijn veroordeeld of in voorlopige hechtenis zitten.

Gelet hierop is de achterliggende bedoeling van de hoofdregel in artikel 16, eerste lid, eerste volzin, te verzekeren dat vreemdelingen in bewaring gescheiden worden gehouden van strafrechtelijk gedetineerden.

6.1. Deze achterliggende bedoeling wordt in elk geval gewaarborgd als in een apart gebouw alleen vreemdelingenbewaring ten uitvoer wordt gelegd en dat gebouw niet behoort tot een complex van gebouwen op het terrein van een gevangenis. Daaruit volgt echter niet zonder meer dat deze achterliggende bedoeling niet kan worden gewaarborgd als de vreemdelingenbewaring ten uitvoer wordt gelegd in een gebouw, waarin ook kortdurende gevangenisstraffen en voorlopige hechtenis kunnen en worden ten uitvoer gelegd.

6.1.1. Zoals onder 1. uiteengezet, bestaat het DC Rotterdam uit één gebouw met 320 cellen. Dit gebouw is verdeeld in acht afdelingen voor vreemdelingenbewaring en twee afdelingen voor kortdurende gevangenisstraffen en voorlopige hechtenis.

De staatssecretaris heeft ter zitting toegelicht dat elke afdeling 32 cellen heeft. Voor vreemdelingenbewaring resteren dus 256 cellen. Dat betekent dat het DC Rotterdam voor 80 procent voor de tenuitvoerlegging van vreemdelingenbewaring is bestemd. Het DC Rotterdam is ook zo ingericht dat de acht afdelingen voor vreemdelingenbewaring en de twee afdelingen voor kortdurende gevangenisstraffen en voorlopige hechtenis strikt van elkaar zijn gescheiden. De staatssecretaris heeft zitting als voorbeeld van deze strikte scheiding gewezen op de gescheiden looproutes en het feit dat beide groepen eigen luchtplaatsen hebben. Het is dus nagenoeg onmogelijk dat vreemdelingen en strafrechtelijk gedetineerden met elkaar in contact kunnen komen.

6.1.2. Dat het regime voor vreemdelingenbewaring is geregeld in de Pbw en dus ook van toepassing is in het DC Rotterdam, maakt niet dat het alleen al daarom geen speciale inrichting voor bewaring is.

De staatssecretaris heeft ter zitting toegelicht dat in de uitvoering van het regime zo veel mogelijk rekening wordt gehouden met het beginsel van minimale beperkingen, bedoeld in onder meer artikel 2, derde lid, van de Pbw en artikel 5.4, eerste lid, van het Vb 2000. De vreemdeling heeft daartegen aangevoerd dat uit de praktijk blijkt dat onvoldoende rekening met dat beginsel wordt gehouden. [...]

Zolang de staatssecretaris in de uitvoering van het regime in DC Rotterdam zoveel mogelijk rekening houdt met het beginsel van minimale beperkingen, bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat de uitvoering van het regime in het DC Rotterdam in strijd is met artikel 16, eerste lid, eerste volzin, van de Terugkeerrichtlijn.

7. Voor zover de vreemdeling onder verwijzing naar een aantal door hem overgelegde rapporten heeft geklaagd over het gebruik van disciplinaire straffen zoals het plaatsen in afzondering of in een isoleercel in het DC Rotterdam, gaat deze klacht over de feitelijke toepassing van het regime binnen het DC Rotterdam. Ook de klacht dat hij op grond van maatregelen, waarmee wordt geprobeerd het verspreiden van het coronavirus binnen het DC Rotterdam te voorkomen, langdurig in zijn cel moet verblijven of apart wordt geplaatst, gaat over de feitelijke toepassing van het regime.

Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 10 december 2010 [ECLI:NL:RVS:2010:BO8075](#), heeft de rechtbank over deze klachten terecht overwogen dat daarvoor een andere rechtsgang openstaat. [...]

8. Op grond van wat onder 6.1.1. en 6.1.2. is overwogen doet het feit dat het DC Rotterdam ook wordt gebruikt voor de tenuitvoerlegging van kortdurende gevangenisstraffen en voorlopige hechtenis geen afbreuk aan het karakter van het detentiecentrum als speciale inrichting in de zin van artikel 16, eerste lid, eerste volzin van de Terugkeerrichtlijn.

De rechtbank heeft daarom terecht geoordeeld dat de staatssecretaris deze bepaling niet heeft geschonden door de tenuitvoerlegging van de bewaring van de vreemdeling in het DC Rotterdam.

[ECLI:NL:RVS:2020:2795](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2020, 923

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 26-11-2020, NL20.16487
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:75

Besluit proceskosten bestuursrecht

PROCESRECHT. PROCESKOSTENVEROORDELING. Partijen zijn uitsluitend verdeeld over de vraag of € 525,- of € 1.050,- als proceskostenveroordeling is verschuldigd. De rechtbank acht het verbazingwekkend dat partijen deze vraag voorleggen aan de rechtbank in plaats van dit eenvoudig zelf te regelen, zeker omdat eiser, de persoon om wiens aanvraag deze procedure draait, geen enkel belang heeft bij de uitspraak die de rechtbank thans moet doen. De rechtbank volgt de redenering van verweerder overigens niet en zal bepalen dat verweerder zowel voor het beroep als voor het verzoek om een voorlopige voorziening een proceskostenveroordeling van € 525,- moet voldoen. Doordat verweerder bij het oorspronkelijke bestreden besluit heeft bepaald dat instellen van beroep tegen het besluit geen schorsende werking heeft is eiser genoodzaakt geweest om een verzoek om een voorlopige voorziening in te dienen om te bewerkstelligen dat hij niet wordt uitgezet voordat zijn beroep is behandeld en uitspraak door de rechtbank is gedaan. Vanzelfsprekend wordt de rechtsbijstand in beroep en in het verzoek "door één en dezelfde rechtsbijstandverlener" verleend en vanzelfsprekend gelden dezelfde gronden en argumenten. Van identieke werkzaamheden is echter geen sprake.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:12030](#)

[Naar inhoudsopgave](#)